

Perdre(ALDC, III, 592. *Perdre*)

Perdre prové del llat. PĒRDĒRE, der. de DARE ‘donar’, i que volia dir ‘donar o gastar inútilment; arruïnar, destruir’. És l’articulació clàssica, mantinguda al Principat, Menorca i punts esparsos del País Valencià, Mallorca i Eivissa; a notar la var. *p[jɛ]rdre* 132 amb la /ɛ/ arcaica diftongada. La presència de dues ròtiques ha provocat una dissimilació eliminatòria de signe diferent, estesa al futur i al condicional: **1)** > val. *pedre* (r...r > [θ]...r) i les var. *pèdrer* 172, 175, amb

-r analògica (per ex., de *córrer*), i *p[jɛ]dre* 137, 138, *p[ja]dre* 139 amb diftongació de la /ɛ/, pròpia del Matarranya; **2)** > *perde* (r...r > r...[θ]), pròpia del mall., alguerès i punts diversos del Principat i àrea ponentina; notem que a les Balears queden supervivents de la forma primigènia, *perdre*. *Perder* (pron. [perð'e]) és una variant castellanoaragonesa, amb canvi de conjugació. *Perdre* és l’única forma normativa.

